

Christine Lind Ditlevsen

Christine Lind Ditlevsen

Fremtidsforsker
Institutet for Fremtidsforskning
cand.phil

[Send besked](#)

Tlf. 33 11 71 76 / 27 80 08 70

Karma: 289 (?)

Laver regnestykker: anarchism + economy = anarconomy. Gratis, tilgængeligt og for alle. Hent det på iff.dk

Sidst online: for ca. 7 timer siden

[Profil](#) | [Indlæg](#) | [Links](#) | [Status](#) | [Artikler](#) | [Strøm](#) | [Netværk](#)

mandag d. 28. december 2009

22

Det fælles wauw!

Hvornår har I sidst oplevet wauw-følelsen? Ikke det individuelle sus - men det at stå sammen med andre mennesker og mærke, at...det her, det er edderbrodereme fantastisk. Her på kanten af 2010 med individualismen godt syet ind i frakkeforet, er det ikke ofte man er så heldig at opleve et fælles *aha!*

Samfundet er lige nu på vej til at formulere en kollektiv erkendelse af, at livet er op og ned og ikke kun op op op, men det er ikke ligefrem en akut aha-oplevelse, mere en "ja okay, vi havde det nok på fornemmelsen, og nu skal vi lige allesammen og hver især nok lige finde ud af hvordan klaveret skal spille fremover" Ikke særlig suset, vel? Kollektiv mavekvidren er lidt af mangelvare for tiden.

Jeg var så heldig at opleve det for nylig. På et koncertsted på Østerbro, sammen med mennesker, jeg ikke kendte ret godt. Jeg var deltager på [et videregående kursus i formidling](#) med fokus på personlighed som redskab. Jeg regnede med at lære noget om formidling og om mine helt individuelle styrker og svagheder - og med at få tasken og hovedet fyldt med opskrifter på den helt rigtige formel på kursusledelse, foredrag og mødeafholdelse.

Rundt omkring mig sad mennesker fra små og mellemstore virksomheder, store virksomheder, multinationale virksomheder og ingen virksomheder. Slet ikke en homogen samling. Det eneste, vi næsten havde til fælles, var vores ønske om i højere grad at bruge os selv i vores formidlingsarbejde. Et interessefællesskab fyldt med individer.

Efter en kop kaffe og lidt snak om vejret gik vi ind i undervisningslokalet. Lokalet havde hverken hestesko bordopstilling, biografopstilling eller skolebordsopstilling, der var nemlig ingen borde. En stor scene med spots dominerede rummet. Jeg så rundt på de andre, som så sikkert som amen i kirken ville blive mit publikum og mine kritikere, når jeg om lidt stod deroppe og udstillede mine mangler. Det her var ikke talking - det var WALKING!

Her bagefter ken jeg se, at dagen gennemgik, hvad jeg kan få til, fire faser, hvor vi i den første blev nærværende, i den anden blev trygge, i den tredje blev udfordret sammen som gruppe, og i den fjerde blev alvorligt udfordret som person(lighed).

Efter nogle indledende fælles samtaler blev vi sendt ud på gulvet sammen i øvelser, der gjorde os trygge og forundrede. Allerede her - selv om det umiddelbart lå meget fjernt fra decideret formidling - kunne vi mærke nogle små kollektive aha-spjæt. En af øvelserne var helt simpel: Alle stillede sig op på en række, og skulle - kun ved hjælp af vores gehør for gruppen - træde frem allesammen samtidig. På mystisk vis lykkedes det os, og følelsen af skride fremad som en samlet organisme var fantastisk. Det føltes som at flyve en lille smule.

Efter mange andre af den slags geniale og fællesskabsfunderende øvelser gik vi over til at arbejde to og to med udtryk, personlighed, frygt og åbenhed. Her brugte vi tegning, sang, hoppen omkring og mest af alt, vores forestillingsevne. Jeg har ikke leget så godt siden jeg forlod tredje klasse. Og jeg har sjældent fået mere indsigt i mine egne styrker, svagheder og længsler. Jeg opdagede også, at det var dejligt at dele dem med fremmede. Helt og aldeles mentalt opbygget gik vi til frokost.

Efter frokost kom det alvorlige spring, som vi hele dagen havde leget os frem mod. Op på scenen, stå der i lyset. Arbejde med en udfordring, man lige før har fortalt out in the open. At stå deroppe og arbejde alene er i forvejen nervepirrende - men når man få

sekunder før har hængt sine dæmoner til tørre foran publikum...WAUW. Hver eneste menneske, der gik op på den scene var forfærdet - og glædede sig. Vi, på stolerækkerne, fulgte processen åndeløst.

Kursuslederen, Roxana, var en ørn, en engel, en heks og en hærfører. Hun hev og sled, hældte balsam på, skubbede os ud over afgrunden og greb os lige før, vi nåede bunden. Uanset hvad den enkeltes udfordring var, førte hun os igennem den. Efter hver performance var det publikums tur til at give feedback. Reglen var: Giv ham/hende noget, han/hun kan arbejde videre med. "Det virkede, da du gjorde sådan". "Det var stærkt, da du gjorde sådan". "Jeg blev bevæget, da du gjorde sådan". Kodeordet for processen var generøst. Et alt for sjældent brugt begreb.

Vi lærte at være generøse med vores personlighed, spille på mange flere strenge, end vi hidtil havde gjort og - vigtigst - at give godt til andre, så de vokser mellem hver gang vi mødes. WAUW!

WAUW, sagde vi alle sammen igen og igen, sammen. Vi shoppede ikke, vi var ikke i biffen, vi sad ikke og så på en managementguru i Falkonersalen, vi heppede ikke på favoritfodboldholdet, vi spiste ikke Michelin-stjerner. Vi var der selv og gjorde noget, sammen. Der fik os til at blive bedre, sammen.

Jeg glæder mig som et lille barn til næste gang, jeg får lov til at give fællesskabet noget og få en uvurdelig erkendelse og muligheden for virkelig at brænde igennem til gengæld.

Nyttige links

Publicer dine pressemeddelelser gratis på: 	Publicer dine pressemeddelelser gratis på: 	Publicer dine pressemeddelelser gratis på: 	Publicer dine pressemeddelelser gratis på:
--	---	---	--

[Køb annonce plads](#) [Se alle](#)

Folk, der anbefaler 'Det fælles wauw!'

Der er ingen, der har anbefalet 'Det fælles wauw!' endnu. Vær den første!

[Tip en ven](#)
[Print](#)
[Gem som Pdf](#)
[Kommentér](#)
[Gem som link:](#)

Kommentarer (0)

Af: **anonym** / 28.12.09

[Gem](#)

